

FORMANDENS KOMMENTARER TIL DEN FOLKEKIRKELIGE SITUATION 2018

*“Du ved det nok, mit hjerte,
du ved, at Gud er stor;
men stor er og hans fjende,
så tit du det erfór”.*

Disse linjer, som Kaj Munk skrev for 80 år siden, er første strofe af den ene salme, som han er repræsenteret med i Den Danske Salmebog. Det vil være enkelt i lyset af Kaj Munks samtid og den skæbne, der ventede ham, i disse enkle vers at indlæse en kirkelig modstemme mod de trusler, som det danske og de europæiske samfund da befandt sig over for i en tid præget af staternes opbrud og konkurrerende totalitære ideologier, hvis fascinationskraft Kaj Munk selv havde personlige erfaringer med. En tid, som desværre på stadig flere måder kommer til at minde om vores egen samtid.

Kaj Munk søger som Luther i reformationens kamp-salme “Vor Gud han er så fast en borg” – tænk bare på formuleringer som “den gamle fjende led er nu for alvor vred” og “og myldred djævlæ frem på jord” – tilbage til kristendommens grundfortælling om kampen mellem godt og ondt, mellem Gud og Djævelen. Her er det gode lige så absolut som det onde, der er ikke plads til relativiseringer og lunkenhed.

Men hos Kaj Munk er der også den forståelse af det menneskelige grundvilkår, at denne kamp foregår i hjertet hos den enkelte.

Den kristne tro bliver således den nådegave, der er givet os, til at skelne mellem sandt og falsk, mellem godt og ondt i vores eget hjerte og i det samfund og den samtid, som vi lever i.

Folkekirken har mange kritikere [og myldred djævlæ frem på jord, som Luther nok ville sig] og bekymrede stemmer, som kun har øje for den tilsyneladende fortsatte tilbagegang. Men lad os da glæde os over, at folkekirken fortsat opleves som en relevant ramme for livets store begivenheder af 75 % af den danske befolkning. I de seneste uger har danske undersøgelser vist, at folkekirken står stærkt i danskernes bevidsthed, fordi de kirkelige aktiviteter løbende

bliver tilpasset til nye tider og nye muligheder. Vi skal bare vænne os til, at der er mange flere mødesteder mellem kirke og mennesker end højmesse om søndagen. Og internationale undersøgelser viser, at en kristen identitet fortsat ligger på rygraden for de fleste danskere. Vi skal måske blive endnu bedre til at forstå, hvorfor folkekirken nyder denne i international og europæisk sammenhæng helt enestående position.

For realiteten er jo, at Danmark ikke er et multikulturelt og multireligiøst samfund (måske med undtagelse af enkelte storbysoogne). For langt de fleste er folkekirken også en del af den dominerende kultur. Folkekirken er også en kulturel, folkelig og national markør, som er med til at skabe sammenhængskraft i det danske samfund.

Vi bør også glæde os over, at det lokaldemokratiske engagement i en tid præget af centralisering og ensretning overlever i bedste velgående i folkekirkens menighedsråd. Her ligger der et direkte og personligt ansvar for og engagement i at skabe en lokal kirke, som fortsat opleves som relevant for langt den største del af den danske befolkning. I menighedsrådene skal vi være med til at definere nye steder for kirkens lokale møde med mennesker. Befolkningen flytter sig geografisk og mentalt, og kirken skal flytte med for at være til stede i menneskers liv.

Og vi bør glæde os over en folkekirke, der hele tiden søger nye veje til at møde mennesker. Det sker ved at sætte gang i nye aktiviteter, etablere nye fællesskaber, gøre det kristne sprog levende for nye generationer og forkynde evangeliet konkret for mennesker i den tid og på det sted, hvor de befinder sig.

Vi er som menighedsrådsmedlemmer med til at sikre, at folkekirken bevarer kontakten til folket. Det er jo i høj grad jeres fortjeneste, at folkekirken hele tiden skaber plads til nye initiativer og fornyer sig i samspil med udviklingen af samfundet og kulturen.

Men vi skal ikke være blinde for, at vores samfund forandrer sig, og ikke altid til det bedre. Man kan, som

nogle inden for folkekirken vælger, omfavne enhver forandring som en udvikling mod det bedre. Hvor sekularisering og multikultur bliver set som en styrke, fordi den frigør folkekirken fra magtens åg. Det er en folkekirke, som risikerer at blive set som en social og politisk aktør som alle andre i kampen for en bedre verden med klimaretfærdighed, social ansvarlighed og ligestilling mellem alle køn. Men folkekirken er mere end det og skal netop kunne overskride vore politiske meningsforskelle.

Eller man kan som andre se frem mod, at kirkens tætte relation til staten forsvinder, så kirken igen som i oldkirkens tid kan være en kirke for de sande troende, hvor man ikke behøver at gå på kompromis med andre fortolkninger, tidens dårskaber eller statens herredømme.

Folkekirkens styrke er imidlertid bestræbelsen på at være kirke for hele folket. Ikke for folket, som det var engang, eller for folket, som det ser ud i forskellige idealistiske forestillinger; men for det konkrete folk, for mennesker, som lever deres liv nu og her, for alle og enhver, som indgår i den samfundsmæssige sammenhæng og i de relationer, som de lokale folkekirker er et væsentligt element i. Måske det væsentligste element, fordi alene i kirken er det ånden, og ikke menneskers præstationer og samfundsmæssige nytteværdi, der binder os sammen.

I menighedsrådene arbejder vi på hvert vores sted og under vidt forskellige vilkår for at skabe gode vilkår for evangeliets forkyndelse og for, at vores lokale kirke kan byde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst. Vi har jo kun en folkekirke, så længe der er nogen, der tager dette ansvar på sig. Vi har ikke en statskirke, selv om det nogle gange næsten kan se sådan ud. Vi har ikke en præstekirke, men en kirke, der er båret af levende menigheder; menigheder, der vælger repræsentanter til menighedsråd, som skal kalde præst, vælge provstiudvalg og stiftsråd, vælge biskop og medvirke ved ansættelse af provster. Og ikke mindst menighedsråd, hvor kirke- og menighedslivet udvikles i et samvirke mellem valgte medlemmer og præster.

Landsforeningens hovedopgave har også i år været at styrke dette arbejde ved at støtte og inspirere menighedsråd til at løfte denne store og vigtige opgave. Beretningen indeholder et bredt og righoldigt katalog over de mange forskellige emner og sager, som har optaget bestyrelsen og Landsforeningens sekretariat i det forløbne år.

Det har været et år med sejre, et år med besværlige sager og et år, hvor vi tilsyneladende stadig snakker om det samme som sidste år. Men også et år med et håb, som peger fremad.

Den vigtigste sejr er nok, at det i april lykkedes at samle et enigt folketing om at ændre reglerne om valg til menighedsråd. Det har været et anliggende for Landsforeningen igennem adskillige år, og nu er der endelig udsigt til, at vi fra menighedsrådsvalget i 2020 har et retsgrundlag, der svarer til virkeligheden lokalt i sognene. Hvis vi bruger de nye rammer rigtigt, kan menigheds møder og valgforsamlinger være med til at skabe fornyet engagement om menighedsrådets arbejde. Vi skal bare ikke forestille os, at en ny lovgivning i sig selv løser problemer med rekruttering af menighedsrådsmedlemmer eller med svigtende interesse for valget.

Den lave interesse for menighedsrådsvalget er grundlæggende et udtryk for, at folkekirkens medlemmer generelt har tillid til menighedsrådenes virksomhed. Det var en af de interessante konklusioner i betænkningen om fremtidig valgform. Den store mobilisering ser vi jo ofte der, hvor sognet ikke er enig i menighedsrådets beslutninger, og hvor man måske for sent engagerer sig i arbejdet. De eksempler, der kan fylde meget i pressen, om strid og konflikter i menighedsråd, om menighedsråds manglende lydhørhed over for sognets ønsker og interesser, om dårlige beslutninger og manglende økonomisk prioritering er jo netop undtagelserne.

De nye regler kan være en god anledning til at se på, om menighedsrådene kan blive endnu tydeligere i sognets dagligdag, og om vi udnytter alle muligheder for at fortælle om, hvorfor menighedsrådsarbejdet er

vigtigt. Vi har også brug for at finde arbejdsformer, der åbner menighedsrådsarbejdet mod kirkens frivillige, så barriererne mellem de frivillige og det forpligtende engagement i menighedsrådet bliver lavere.

Menighedsrådenes ansvar standser ikke ved sognegrænsen. Vi har også del i det fælles ansvar for den lokale kirkelige økonomi sammen med andre menighedsråd. Det er vigtigt, at det enkelte menighedsråd er opmærksom på dette ansvar og tager det på sig ved at tage aktivt del i at drøfte rammerne for den fælles økonomi. Vi har selv i årets løb valgt medlemmerne i de provstiudvalg og stiftsråd, som ofte oven i hvervet som menighedsrådsmedlem har påtaget sig ansvaret for de fælles anliggender i provsti og stift.

Jeg tror, at det er vigtigt at styrke samspillet og samarbejdet mellem alle de niveauer i vores folkekirke, hvor lægfolket gennem deres demokratisk valgte repræsentanter har indflydelse og ansvar. Den demokratiske indflydelse er i dag størst i sogn og provsti, og her skal vi som repræsentanter for et myndigt lægfolk varetage vores opgaver og ansvar professionelt, med god dømmekraft og til gavn for folkekirken og dens menigheder.

På stiftsniveau er demokratiet endnu kun relativt svagt udviklet. Som menighedsrådsmedlemmer vælger vi biskoppen, men stiftsrådenes demokratiske kontrol er begrænset til det bindende stiftsbidrag. Her er der behov for at styrke demokratiet i folkekirken.

Og på nationalt niveau forvaltes folkekirkemedlemmernes skattemidler af kirkeministeren. Ganske vist rådgives ministeren af en budgetfølgegruppe, hvor der kun er en enkelt repræsentant for folkekirkemedlemmerne, efter høring af et budgetsamråd med repræsentanter fra stiftsrådene. Her skal man virkelig sætte sit håb og sin lid til, at statsministeren udpeger kirkeministre med forstand på og respekt for folkekirken.

Også her er der behov for at drøfte, hvordan vi inden for grundlovens rammer kan styrke medlemmernes indflydelse og demokratiske kontrol med folkekirken. Argumenter baseret på, at det nuværende system

er nødvendigt, så længe staten over finansloven afholder en del af lønnen til præsterne, bør ikke have lov at fylde meget. Realiteten er jo, at folkekirken og dens medlemmer bidrager mere til offentlige opgaver gennem kirkegårdsdrift, bevarelse af kulturarv, civilregistrering, lokalt kultur- og musikliv, end vi modtager i tilskud fra staten.

Internt i Menighedsrådsforeningen, Landsforening og distriktsforeninger, har vi også behov for at drøfte, om vi klart nok har fulgt med den demokratiske udvikling, som folkekirken trods alt har oplevet de seneste hundrede år. Vi er naturligt nok først og fremmest en forening af menighedsråd, fordi kirkens liv udfoldes lokalt i de enkelte menigheder. Men som jeg sagde, har vi også et ansvar, der rækker ud over sognegrænsen. Samspillet med provsti og stift skal tjene menighederne, ligesom Landsforeningen og distriktsforeningernes formål altid må være at virke til gavn for folkekirken og dens menigheder. Menighedsrådsforeningen er ikke et mål i sig selv, men et middel til at understøtte, styrke og inspirere det lokale kirke- og menighedsliv.

Vores årsmøde skal netop tjene dette formål. Intet andet sted i vores folkekirke er der den samme mulighed for, at repræsentanter for folkekirkens menigheder mødes for at drøfte fælles spørgsmål af betydning for vores lokale kirker og for folkekirkens udvikling. Derfor skal det formelle og organisatoriske heller ikke fylde for meget.

Vi må forvente, at Kirkeministeriets analyse af stifterne i løbet af det kommende år vil give anledning til en diskussion af rollefordelingen mellem Landsforeningen, stifterne og måske provstierne. I sidste ende er det naturligvis kun delegeretmødet, der kan beslutte, hvilken rolle Landsforeningen skal have, og hvilke opgaver vi skal varetage. Men jeg tror, at det er nyttigt at minde sig selv om, hvilket formål Menighedsrådsforeningen skal tjene, nemlig at sikre de bedst mulige rammer for, at menighedsrådene kan tage ansvar for udviklingen af det lokale kirkeliv. Og så skal vi nok minde Kirkeministeriet, stifterne og provstierne om, at det også bør være deres fremmeste opgave.

Landsforeningens sekretariat har mange kompetente medarbejdere, som sørger for, at menighedsrådene har adgang til den bedst tænkelige rådgivning, en rådgivning, der ydes på et højt fagligt niveau og med en høj grad af ensartethed, uanset hvor i landet man befinder sig. Vi inspirerer og informerer menighedsrådene gennem professionelle medier, elektroniske såvel som trykte. Og sammen med distriktsforeningerne giver vi menighedsrådsmedlemmerne adgang til at dygtiggøre sig og erhverve de nødvendige kompetencer for at varetage deres hverv. Landsforeningens konsulenter er klar til at hjælpe menighedsrådene med konflikter, med udvikling af arbejdet eller bare med regnskabet. Det er vigtige funktioner, som menighedsrådene fortsat skal have varetaget på samme høje niveau.

Vi har desværre også i år oplevet, at der ikke alle steder er blevet taget det nødvendige hensyn til menighedsrådenes dagligdag. Noget skyldes, at man enten ikke kan finde ud af, hvad folkekirken er for en størrelse, eller at man vælger at behandle den efter forgodtbefindende. Den ene dag er vi en selvejende institution, hvor menighedsrådene skal registreres som reelle ejere med al den forvirring, som det gav anledning til. Den næste dag er vi frivillige og regnes som en ressource, som kommunerne gerne vil samarbejde med. En sjældnen gang er vi et trossamfund, som selv kan bestemme over vore indre anliggender. For det meste bliver vi regnet for en del af den statslige forvaltning.

Det oplever vi især, når vi fx er underlagt de statslige it-regler. Jeg behøver vel i denne sammenhæng blot at minde om forløbet med indførelsen af FLØS 3. Det understreger vigtigheden af, at implementering og kommunikation i forhold til menighedsrådene er tænkt ind i processen fra starten.

Eller vi oplever det fx under en overenskomstforhandling, hvor det pludselig står klart for alle, at i sidste ende er innovationsministeren kirkens herre, som kan beslutte, om menighedsrådenes ansatte må passe deres arbejde eller ej. Det understreger kun behovet for, at menighedsrådene får mulighed for at lade deres

arbejdsgiverorganisation varetage forhandlingsretten ved fremtidige overenskomstforhandlinger.

Så længe folkekirken og menighedsrådene bliver behandlet som en del af den offentlige forvaltning, må vi i det mindste kræve den størst mulige indflydelse på og demokratiske kontrol med de beslutninger, der tages på menighedsrådenes vegne.

Det er vigtigt, at der fortsat arbejdes for at gøre det lettere at være menighedsråd. Ordningen med forsøg i folkekirken er for så vidt et godt initiativ, som giver menighedsrådene mulighed for at afprøve lokale løsninger, som der enten ikke er hjemmel til i dag, eller som man ikke kan få dispensation til at gennemføre. Det må dog ikke blive en sovepude og en undskyldning for ikke at gøre reglerne enklere og mere fleksible, så hvert menighedsråd i højere grad kan indrette sig efter de lokale vilkår.

Vi oplever fortsat et behov for en generel afbureaukratisering, ikke mindst på bygningsområdet. Lad os dog få nogle konsulentordninger, som tager højde for, hvad menighedsrådene reelt har kompetence til at beslutte lokalt, og ikke bare endnu en forsøgsordning oven i de andre.

Det er også baggrunden for, at vi opfordrer Kirkeministeriet til at tage fat på en længe tiltrængt revision af økonomiloven. Desværre har svaret indtil nu været, at det må afvente erfaringerne med de forskellige forsøgsordninger, selv om vi allerede i det forberedende arbejde var enige om en lang række forhold, som der er behov for at se på.

Vi skal naturligvis sikre menighederne gode præster. Det er ikke så enkelt i de dele af landet, hvor det kan være svært at få ansøgere til ledige embeder. Nu er vi ved at nærme os afslutningen på et langvarigt udvalgsarbejde om præstemangel. Det ser ud til, at der vil være bred tilslutning til i hvert fald for en periode at åbne for, at andre uddannelser end den klassiske teologiske embedseksamen kan bruges ved ansættelse som præst i folkekirken.

Der er dog også mange andre faktorer, der påvirker, hvor mange egnede kandidater der er til rådighed. Noget handler om, at folkekirken skal være mere synlig for de teologistuderende på universiteterne. Andet kan handle om embedsstruktur, arbejdsvilkår og arbejdsmiljø, så præstegerningen opleves som attraktiv. Her peger undersøgelser på, at menighedsrådene har et stort ansvar og en stor mulighed for at skabe en god virksomhedskultur i folkekirken gennem god ledelse og bevidst personalepolitik. Denne mulighed skal vi naturligvis ikke lade gå fra os.

Jeg mener fortsat, at samvirket i menighedsrådet er det smukkeste udtryk for forholdet mellem præst og menighed. Et harmonisk samvirke forudsætter, at menighedsrådet vedvarende interesserer sig for præsten, og at der foregår en løbende forventningsafstemning mellem præst og de valgte medlemmer af menighedsrådet. Her ligger vigtige faktorer for, at samlivet mellem præst og menighed kan udvikle sig harmonisk, for at skabe en god ledelseskultur i sognet og dermed for at forebygge konflikter og arbejdsmiljøproblemer.

Andre har måske lige brug for at overveje, om præsterollen først og fremmest er som lønmodtager, eller om det er en fuldgyltig del af sognets ledelse sammen med resten af menighedsrådet.

Bag mange af de diskussioner, som optager os i disse år, ligger forskelle i kirkesyn. Jeg forventer ikke, at vi nødvendigvis kan eller skal nå til enighed om, hvordan forholdet mellem stat og kirke bør være for at sikre de bedste betingelser for folkekirken som en relevant del af det danske samfund eller af den danske kultur. Eller hvordan vi sikrer de bedste rammer for at understøtte det lokale liv i kirke og menigheder.

Jeg holder mig for så vidt alene til, at grundlovens bestemmelser giver et bredt rum, hvor denne diskussion kan udfolde sig. Grundlovens første kapitel bestemmer regeringsformen, den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, og fastslår den evangelisk-lutherske kirkes særlige status som den

danske folkekirke. Eller omvendt forpligter den danske folkekirke på et særligt grundlag som evangelisk-luthersk kirke. Og så fastslås det, at denne kirke understøttes som sådan af staten.

Vi er altså helt fremme i de grundlæggende bestemmelser for samfundets indretning.

Man kan også hæfte sig ved, at bestemmelserne om trosfrihed er samlet i kapitlet før de øvrige personlige frihedsrettigheder. Trosfriheden er nemlig på mange måder det fundamentale udgangspunkt for at tale om individets frihedsrettigheder. Eller med Luthers ord: "En kristen er en fri herre over alle ting og ingen underlagt. En kristen er en lydige tjener i alle ting og enhver underlagt". Det er her, vi finder grundlovens § 66 om, at folkekirkens forfatning ordnes ved lov. Folkekirkens forhold ordnes løbende ved lov; dog ikke altid så hurtigt og så effektivt, som vi kunne ønske det. Men en forfatning har folkekirken måttet leve uden siden grundlovens vedtagelse i 1849.

For mig peger disse korte bestemmelser på noget meget centralt i relationen mellem folkekirke og stat. Folkekirken må have en uafhængighed af staten for at kunne være rammen om de kristnes frihed. Det var den frihed til at tale staten imod, som Kaj Munk tiltog sig under besættelsen og betalte den ultimative pris for, eller som en samtidig kristen i Tyskland som Dietrich Bonhoeffer var villig til at lide martyrdøden ved hængning for.

Og staten er afhængig af folkekirken. Folkekirken er så at sige et samfundskonstituerende element ved siden af kongemagt, folketing, regering og domstole. Derfor skal staten understøtte folkekirken, ikke nødvendigvis og ikke udelukkende økonomisk, men fordi det er i statens interesse at bevare en uafhængig instans, der så at sige er den fundamentale garanti for de samfundsmæssige og personlige friheder, som vi alle nyder godt af, uanset om vi er medlemmer af folkekirken eller ej. En sådan folkekirke vil til enhver tid være den bedste garant mod nye totalitære ideologier, som vil sætte en gruppe mennesker over alle andre grupper i samfundet, hvad enten det er baseret på ideologi, afstamning, køn, seksualitet eller samfundsmæssig nytteværdi.

Derfor skal folkekirken også have en stemme i samfundet. Vi kan ikke adskille vores kristentro fra den måde, vi agerer på i samfundet. Tro er ikke kun en privat sag. Den er personlig, og vi tager den som personer med ind i det offentlige rum. Denne frihed må gælde for såvel præster som for alle andre, der bekender sig som kristne. Jeg tror ikke, at det er klogt, at folkekirken begynder at vedtage politiske resolutioner om det ene eller andet emne. Men det ville glæde mig, hvis flere af de politikere, vi vælger, frimodigt turde vedstå sig deres personlige tro og gøre den gældende som et gyldigt argument i den offentlige debat.

Mens vi venter på, at nogen måtte finde anledning til at tage disse spørgsmål op endnu en gang, kan vi koncentrere os om at gøre en forskel der, hvor vi har mulighed for det. Ved i praksis at demonstrere, at talen om det myndige lægfolk ikke er tomme ord, men stadig en levende realitet, hvor menighedsråd tager ansvar for at være kirke på det sted og i den kontekst, hvori vi hver især er sat til at være kirke.

Kirkens fornyelse, eller med tanke på sidste års reformationsjubilæum kirkens fortsatte reformation, kommer ikke så meget ovenfra eller udefra, men finder sted, hvor mennesker kommer sammen i menigheder, der samles om ordet, om dåb og nadver. Kirkens fornyelse udspringer af levende menigheder, der bestræber sig på at forkynde evangeliet for alle i den tid, som er vores, og på det sted, hvor vi har ansvaret for at være kirke. Fornyelsen er forudsætningen for, at folkekirken kan bevare sin relevans såvel i den lokale sammenhæng som i det danske samfund generelt.

Vi har alle vores bidrag at give til denne fornyelse. Og vi kan dele vores erfaringer til inspiration for andre.

Vi har brug for en samtale på alle niveauer. Det er vigtigt, at menighedsrådene en gang imellem løfter blikket fra sagsbehandlingen og drøfter visioner for, hvordan den lokale kirke skal udvikle sig. Vi skal have kirkens frivillige og sognets beboere, lokalsamfun-

dets foreninger og institutioner med i samtalen. Vi skal arbejde med menigheds møderne, så de bliver et levende omdrejningspunkt for den lokale samtale.

Vi skal dele erfaringer med andre menighedsrådsmedlemmer i provsti og distriktsforening, i netværk, og vi skal samtale om, hvordan vi bedst er kirke ikke bare lokalt, men i samspil og samarbejde med vore nabokirker, i provstiet og inden for stiftet.

Og her på Landsforeningens årsmøde foregår der allerede en levende samtale mellem menighedsrådsmedlemmer fra hele landet, og der udveksles erfaringer og tanker i møder over kaffen, i politiske debatter og på workshops. Folkekirkemødet er ved at udvikle sig til et nyt sted, hvor tanker og ideer kan drøftes, og hvor vi kan dele erfaringer og praksis om arbejdet med de store temaer. Det særlige ved folkekirkemøderne er, at her er også de folkekirkelige organisationer en del af den fælles samtale. De folkekirkelige organisationer, som historisk og stadig i dag på mange måder har været hurtigere til at erkende nye behov og opgaver for folkekirken og til at bidrage med konkrete løsninger. Det er godt, at vi med folkekirkemøderne har fået et rum for samtalen mellem den folkekirkelige struktur, menighedsråd, provstiudvalg, stiftsråd og så de frie folkekirkelige organisationer.

I 2017 mødtes vi i Aarhus for at drøfte gudstjeneste og kirken i byen. Og i 2019 er det planen at mødes i Herning under Himmelske Dage på Heden, i håbet om at Folkekirkemøde og Danske Kirkedage har godt af at møde hinanden til endnu større inspiration for det kirkelige arbejde.

Det vækker også håb, at vi blandt de mange organisationer, herunder også biskopperne og Præsteforeningen, der deltager i planlægningen af Folkekirkemødet, har kunnet nå til enighed om, at de store temaer, som vi har brug for at tale om næste år, er helt centrale emner som gudstjeneste, diakoni og mission. Jeg glæder mig til at høre biskoppernes bud på en fornyelse af folkekirkens gudstjenester.

Og lad os ikke glemme, at gudstjenesten også er menighedens ansvar. Det bliver interessant at høre

bud på, hvordan kirkens diakoni kan spille sammen med velfærdssamfundets øvrige initiativer, og hvordan de lokale folkekirker kan blive gode partnere for kommunerne. Og så bliver det spændende at høre nutidige bud på, hvordan mission efter i mange år at have været en lidt forkættet størrelse i folkekirken fortsat kan være relevant for vores arbejde.

Landsforeningen er også her allerede gået forrest med tre store indsatsområder, som på hver sin måde dybest set er nutidige bud på, hvad mission indebærer i dag. Med folkekirkens dåbsinitiativ har vi samlet de mange gode lokale tiltag for at oplyse om og tilskynde til dåb til inspiration for alle os andre. Med vores nye initiativ, Tal om tro, sætter vi ind der, hvor det måske særligt er vanskeligt også som menighedsrådsmedlem, nemlig at finde et sprog, der kan bruges i samtalen om tro og kristendom. Jeg håber, at det vil blive til inspiration i arbejdet lokalt. Og endelig sætter vi med oplægget om unges tilknytning til folkekirken fokus på en af de helt store udfordringer for, at folkekirken kan bevare sin relevans.

Når man ser ud over landet på de mange initiativer, der er med til at styrke folkekirken som stedets kirke og finde nye veje til kirkens sted i lokalsamfundet, er der grundlag for håb. Når man møder viljen til at dele sine erfaringer til inspiration for andre, er der grundlag for håb. Og når man betragter den frimodighed, som vi i dag er ved at genfinde i samtalen om tro og kristendom, om dåb og mission, så er det bedste ord for den folkekirkelige situation: håb.

Jeg vil slutte med Kaj Munks opfordring til enhver af os og med hans formulering af det håb, som til enhver tid er fundamentet for vores daglige indsats.

“Velan! så får du kæmpe og tro trods fald og brud, at stor er vel Guds fjende, men større er dog Gud”.

Søren Abildgaard

